

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/54/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319010281
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2319010281.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného F. N., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 27T/27/2019-126 zo dňa 07.04.2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.09.2021 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného F. N., nar. XX.XX.XXXX, **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 27T/27/2019-126 zo dňa 07.04.2021 bol obžalovaný F. N., nar. XX.XX.XXXX v K., trvale bytom K., uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

že

dňa 25.11.2018 prišiel v Q. na ulicu Cukrovarskú číslo 742/28 do obchodného domu Kaufland, kde v čase okolo 14:10 hod. z regálu v predajných priestoroch predajne odcudzil tovar, a to 1 kus deodorant Axe deo, 4 ks Milka Choco, 1 kus maslo Rajo a 2 ks korenia klinček celý, ktoré si schoval do vreciek bundy, ktorú mal na sebe oblečenú a s takto ukrytým tovarom následne prešiel cez pokladničnú zónu bez jeho zaplatenia, čím spoločnosti Kaufland Slovenská republika v.o.s. spôsobil škodu 8,74 eur, pričom mu 15.05.2018 bola právoplatne uložená pokuta v sume 30 eur za priestupok proti majetku - drobnú krádež, o čom svedčí blok na pokutu nezaplatenú na mieste ev. č. 12082053, a zároveň bol trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 38T/72/2016 zo dňa 02.01.2017, právoplatným dňa 30.05.2017, odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň zrušil výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/115/2018 zo dňa 11.09.2019, právoplatného dňa 11.09.2019, ktorým bol obžalovanému uložený trest povinnej práce v trvaní 150 hodín, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad. Podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní jeden rok.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 126-128.

Z obsahu spisu vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta podal dňa 05.03.2019 na Okresný súd Galanta obžalobu č. 1 Pv 28/19/2202-3 na obžalovaného F. N. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe obžaloby.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 07.04.2021 po zákonom poučení urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. V dôsledku vyhlásenia o vine okresný súd rozhodol o tom, že vykoná dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste. Okresný súd následne vykonal dokazovanie odpisom z registra trestov na obžalovaného, výpisom z registra priestupkov, správou mesta Trnava, ako aj podstatným obsahom spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/115/2018. Na základe takto vykonaného dokazovania dospel k jednoznačnému záveru, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako sa mu kladie obžalobou za vinu. Vo vzťahu k uloženiu trestu okresný súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ 18-krát súdne trestaný, z toho v 15. prípadoch pre trestný čin krádeže. Táto skutočnosť svedčí o neochote obžalovaného zadovážovať si prostriedky na živobytie inak ako trestnou činnosťou a vypovedá o jeho postoji k dodržiavaniu zákonných noriem. Z odpisu registra trestov je zrejmé, že obžalovaný spáchal skutok v tejto trestnej veci (dňa 25.11.2018) ešte predtým, ako bol obžalovanému doručený trestný rozkaz (s účinkami vyhlásenia rozsudku) v trestnej veci vedenej Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 1T/115/2018 dňa 23.01.2019, čo odôvodňuje uloženie súhrnného trestu. Okresný súd poukázal na celú zbiehajúcu sa trestnú činnosť obžalovaného a konštatoval, že trest povinnej práce v trvaní 150 hodín, tak ako bol uložený za spáchanie skutku v trestnej veci sp. zn. 1T/115/2018 nie je vzhľadom na osobu obžalovaného dostačujúci na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného ako páchatel'a. Doposiaľ ukladané tresty nemali na obžalovaného žiadny vplyv, obžalovaný neprijal kajúcný postoj k svojmu doterajšiemu protiprávnemu konaniu. Obžalovaný aj po odsúdení v trestnej veci sp. zn. 1T/115/2018 naďalej páchal trestnú činnosť, za ktorú bol odsúdený v konaní sp. zn. 0T/60/2020 a sp. zn. 0T/190/2020. Vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, osobu obžalovaného ako páchatel'a a jeho trestnú minulosť okresný súd považoval za primerané uloženie súhrnného trestu odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov nepodmienečne. Pre výkon trestu obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Zároveň postupom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/115/2018 zo dňa 11.9.2019, právoplatného dňa 11.9.2019, ktorým bol obžalovanému uložený trest povinnej práce v trvaní 150 hodín, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad a tiež podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanému ochranný dohľad v trvaní jeden rok.

Proti tomuto rozsudku čo do výroku o treste podal obžalovaný odvolanie, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu na č. I. 131-132 a tiež sám na č.l. 134 a č.l. 138-139.

Obžalovaný v odvolaní namieta neprimeranú výšku uloženého trestu. Poukazuje na vyhlásenie o vine učené pred okresným súdom, mal za to, že tento postoj obžalovaného bude zohľadnený pri ukladaní trestu. Naproti tomu bol obžalovanému uložený neprimeraný trest odňatia slobody, ktorý nezohľadňuje zásady ukladania trestu v zmysle § 34 Trestného zákona. Prijatie vyhlásenia o vine obžalovaného podľa jeho názoru zakladalo prípad pre mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Obžalovaný si dôsledky svojho konania uvedomuje, domnieval sa, že v tejto veci súd pristúpi k upusteniu od uloženia súhrnného trestu. Práve trest povinnej práce ako alternatívny trest bude primeraným a spravodlivým, v budúcnosti sa spáchania trestnej činnosti nedopustí. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo vzťahu k výroku o treste zrušil a uložil obžalovanému spravodlivý trest.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 07.09.2021 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu, na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, odpisom registra trestov, ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave poukázal na to, že obžalovaný bol doposiaľ 18-krát súdne trestaný, uložený trest považuje za primeraný, preto navrhuje odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného navrhuje rozsudok vo výroku o treste zrušiť a uložiť obžalovanému trest povinnej práce v rozsahu 150 hodín. Obžalovaný poukázal na to, že v súčasnosti vedie riadny život, trestnej činnosti sa nedopúšťa, čo by mal súd zohľadniť pri rozhodnutí.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Zároveň trest uložený obžalovanej považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že obžalovaný napadol rozsudok okresného súdu výlučne čo do výroku o treste, preto predmetom odvolacieho konania je preskúmanie rozsudku vo vzťahu k tomuto výroku. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní dňa 07.04.2021 vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, preto okresný súd so súhlasom okresného prokurátora vyhlásenie obžalovaného prijal. Pretože inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výkonom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, tento výrok je právoplatný. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/5/2011 zo 7. februára 2012).

Vzhľadom na to, že obžalovaný sa svojím konaním dopustil spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, a to ešte predtým ako bol obžalovanému doručený trestný rozkaz v trestnej veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/115/2018 (pre skutok spáchaný dňa 07.05.2019, t.j. ešte pred spáchaním skutku v tejto trestnej veci), do úvahy prichádzalo uloženie súhrnného trestu (podľa zásad na ukládanie súhrnného trestu), keďže v tomto prípade išlo o súbeh trestných činov. Trestná sadzba pre uvedený prečin v zmysle § 212 ods. 2 Trestného zákona je v rozmedzí 6 mesiacov až 3 roky. Okresný súd u obžalovaného správne vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a zároveň dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona. Pretože u obžalovaného prevažoval pomer priťažujúcich okolností, bolo potrebné upraviť dolnú hranicu trestnej sadzby o 1/3, preto súd musel vychádzať z upravenej trestnej sadzby v trvaní 16 mesiacov až 3 roky.

Majúc na zreteli zásady pre ukládanie trestu, ako aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Trestného zákona, zohľadňujúc zjavne nepriaznivú prognózu nápravy obžalovaného prameniaku najmä zo skutočnosti, že sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti rovnakého charakteru, teda v jeho prípade ide o špeciálneho recidivistu vo vzťahu k majetkovej trestnej činnosti, od spáchania ktorej ho neodradila ani hrozba trestu, ale ani predchádzajúci opakujúci sa výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody, odvolací súd dospel k záveru, že trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov, t.j. na samej dolnej hranici upravenej trestnej sadzby je skôr trestom miernym.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného

činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

Obžalovaný je páchatelom trestnej činnosti, u ktorého bola zistená opakujúca sa (dokonca stúpajúca) recidíva, doposiaľ bol 18-krát súdne trestaný (!), z toho vo väčšine prípadov išlo o spáchanie trestného činu krádeže. Od roku 2004 obžalovaný v rôznych časových intervaloch pácha trestnú činnosť, za ktorú bol opakovane vo výkone trestu. Po vykonaní nepodmienečných trestov sa trestnej činnosti dopúšťal aj naďalej, z čoho je zrejmy jeho pasívny a ľahkovážny postoj k vlastnej protiprávnej činnosti ako aj dešpekt k akýmkoľvek zákonným normám. Ani predchádzajúce odsúdenia obžalovaného nemotivovali k vedeniu riadneho života, aj naďalej si ako zdroj svojej obživy zvolil cestu páchania trestnej činnosti. V prípade tohto obžalovaného nešlo o príležitostné vybočenie zo zákonných noriem, ale o úmyselné a systematické páchanie trestnej činnosti, čo potvrdzuje jeho výpoveď z prípravného konania, keď sám potvrdil, že do obchodného domu Kaufland v inkriminovaný deň išiel s úmyslom „niečo si ukradnúť“. Na prvý pohľad by sa síce mohlo zdať, že skutok, pre ktorý je stíhaný v tejto trestnej veci, je činom menšej spoločenskej nebezpečnosti, pretože spôsobená škoda predstavovala sumu 8,74 eur, čo by eventuálne mohlo odôvodňovať upustenie od uloženia súhrnného trestu. Na druhej strane však boli zistené prítiažujúce faktory, a to bohatá kriminálna minulosť obžalovaného a absencia kajúcneho postoja, po zohľadnení ktorých nebolo možné uvažovať nad uložením iného, ako nepodmienečného trestu odňatia slobody.

K námietke, ktorou sa obžalovaný domáha mimoriadneho zníženia trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného poriadku, a to pre učinenie vyhlásenia o vine ako aj prejavení úprimnej ľútosťi, odvolací súd poukazuje na to, že priznanie viny resp. prejav obžalovaného konať o dohode o vine a treste nemôže automaticky odôvodňovať mimoriadne zníženie trestu. Uvedený záver vyplýva aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR, podľa ktorého inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Trestného zákona je koncipovaný na princípe fakultatívnosti a individuálnosti, a teda je na úvahe príslušného súdu, či vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu trest pod dolnou hranicou je vo všeobecnosti poľahčujúcou okolnosťou, v spojení s nepriaznivými osobnými pomermi páchatela nezakladajú automaticky nárok na mimoriadne zníženie trestu. (porovnaj Uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 814/2016-20 zo dňa 4. novembra 2016).

Aplikácia ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona nemôže odôvodniť len ktorýmkoľvek bežne sa vyskytujúcimi skutočnosťami, ale súd môže pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu len za existencie takých okolností alebo pomerov, ktoré sa u týchto trestných činov a ich páchatelov bežne nevyskytujú a ktoré je možné vyhodnotiť v prospech páchatelov. Práve táto ich výnimočnosť alebo neštandardnosť objektívne spôsobuje, že trest ukladaný v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby by bol pre páchatela neprímerane prísny a na dosiahnutie účelu trestu by postačoval aj trest kratšieho trvania. Pri rešpektovaní zásady adekvátnosti trestu s prihliadnutím na povahu, závažnosť činu a osobu páchatela preto trestný zákon umožňuje súdu na túto situáciu reagovať možnosťou mimoriadneho zníženia trestu aj pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom, pričom je dôležité, aby súd jeho uplatnenie vždy argumentačne odôvodnil takým spôsobom, aby nevznikli žiadne pochybnosti o oprávnenosti použitia tohto ustanovenia (porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/84/2015 zo dňa 19. apríla 2016).

U obžalovaného neboli zistené žiadne výnimočné okolnosti, ktoré by vyššie uvedený postup a úvahu o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu (t.j. pod hranicu 16 mesiacov) odôvodňovali. Ako bolo spomenuté vyššie, obžalovaný nie je prvopáchatelom trestnej činnosti, doposiaľ bol 18-krát súdne trestaný. Z uvedeného je zrejme, že už pri učinení vyhlásenia o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku obžalovaný účelovo kalkuloval o výhodách plynúcich mu z tohto vyhlásenia, o čom napokon svedčí aj jeho vlastné tvrdenie predostreté v odvolaní, kde obžalovaný doslovne uviedol, že po priznaní sa ku skutku automaticky očakával výhodu v podobe miernejšieho trestu, k čomu v rozpore s jeho vlastnými očakávaniami nedošlo. Pri tejto „kalkulácii“ zároveň vynechal skutočnosti uvedené vyššie, ktoré odvolací súd nebude opakovane vymenúvať, postačí obžalovaného odkázať na jeho vlastnú charakteristiku ako špeciálneho recidivistu vo vzťahu k majetkovej trestnej činnosti, u ktorého absentuje akákoľvek vôľa dodržiavať ustanovenia Trestného zákona a viesť riadny život. Zo všetkých

vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že obžalovaný si inštitút tzv. mimoriadneho zníženia trestu vyložil pri úplnej eliminácii jeho významu.

Pokiaľ ide o priznanie sa k spáchaniu skutku, na tomto mieste je nutné pripomenúť, že táto okolnosť bola obžalovanému zohľadnená v podobe poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona. Navyše, pre oľutovanie a prísľub vedenia riadneho života nepostačuje len kajúcny postoj obžalovaného v trestnom konaní (kedy si je vedomý hrozby uloženia trestu), ale predovšetkým musí byť z jeho správania zrejmé, že uložený trest obžalovaný prijal ako dôsledok protiprávneho konania a pochopil jeho význam. V tomto prípade nie je dôvod uveriť obžalovanému o jeho snahe viesť riadny život, pretože obžalovaný mal možnosť preukázať skutočne mienenú snahu viesť riadny život už 18-krát, pričom sa tak nestalo a trestnú činnosť páchal naďalej. Nie je potom na mieste priznanie sa k spáchaniu skutku neprimerane povyšovať nad okolnosti skutku a pomery obžalovaného ako špeciálneho recidivistu vo vzťahu k majetkovej trestnej činnosti.

Pokiaľ ide o domáhanie sa uloženia trestu povinnej práce ako tzv. alternatívneho trestu (t.j. trestu nespojeného s odňatím slobody), nielen osobné pomery obžalovaného ako páchatel'a, ale aj chronológia a intenzita páchania trestnej činnosti obžalovaným absolútne vylučujú uloženie iného trestu, ako nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd konštatuje, že trest vo výmere 16 mesiacov (ktorý je mimochodom na samej spodnej hranici zvýšenej trestnej sadzby) trestom primeraným, zákonným a zodpovedajúcim prvkom individuálnej ako aj generálnej prevencie.

Záverom odvolací súd podotkne, že obžalovaný bol ušetrený od uloženia prísnejšieho trestu len v dôsledku absencie odvolania zo strany okresného prokurátora, keď odvolací súd s ohľadom na zásadu *reformatio in peius* (zákaz zmeny k horšiemu) nemohol pristúpiť k sprísneniu trestu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku a tiež § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.